

# LO CAMP DE TARRAGONA



PERIÓDICH CATALANISTA

Any 7.—Núm. 326.—Dissapte 10 de Novembre de 1906

PORTAVEU DE LA

ASSOCIACIÓ CATALANISTA

Y DEL CENTRE NACIONALISTA CATALÀ

## L'AMNISTÍA

sa, pera retornaria altra vegada al món, ab vestimenta netament catalana!

## IVIA FORA!

L'industria catalana se's posada en capella; la volen occir los protectors dels interessos agrícols; sens ella fa's badalls de la mort la Catalunya treballadora, activa, progressista, car nostres camps ferets de tareny, no són prou pera dar la vida a tant contingent de gent que nua en les mil y una fàbriques que trafiquen en lo combat poderós de la fam.

Moltes són les comarques catalanes que s'aixoplugan en lo mantell boirós de la fumarola de llurs fàbriques; de poch y costós tarreny s'han de limitar los bracers de la terra a surcarla en son arrel, a n'aiguarla ab la suor de son còs pera que ls doni blat, que ls doni'l pà; limitissima n'es l'acció de casa nostre baix lo punt de vista agricol, degut, com deya abans, al ferestech terruny y ensembs als pochs medis que's disposen pera conreuar les terres.

Molt bé deya'l mestre que ls camps s'adoben ab la fumarola de llurs fàbriques.

En l'industria s'ovira l'horitzó magestuós del Deu Pà; per això nosaltres nos preocupèm tant per ella, emprò tampoch renuncièm a l'agricultura, jamay hem pensat en aital quimera, car són dugues germanes tan germanes, que moririen les dugues al fallirne una.

Altres comarques, com lo noble camp de Tarragona, viuen de la terra; vosaltres, pagesos ja que sóu dels que salvèu vostres necessitats y les de llurs famílies ab lo pa de la terra, que fecondeu ab la virilitat de vostre treball cotidià, a vosaltres que talment semblèu les formigues que arreconeu pera l'hivern que blanqueja'ls caps per la nevada, que plateja de cascades d'argent vostres rostres barbots, vos demano que escoltèu la veu de la Veritat, que pensèu en l'avenir vostre y'l de vostres fills, amenassat crudelment pels llops famolenchs de la politiqueria espanyola, que ab ses falseses pretén obrir un abîm que separi'ls productors agrícols dels industrials, concerant tractats de comers ab les nacions de la terra, sense autorisació dels representants del poble, que sòls afavoreixen es seves necessitats y no pas les del pais treballador y honrat.

Volen protegir l'agricultura, diuen. No vos los cre eu pas, car jo entench, que pera que fós aixís, deurién crear banchs agrícols, hont podrién anar los pagesos ab confiansa, privant que l'usura s'apoderés de ses terres; canalizar los rius, fer pantalons, protegir los mercats de vins, olis y fruytes seques per l'estrange, permetre les sones neutrals, abolició de l'impost sobre esperits, abolició de l'ojiós y anormal impost de consums; emprò'l pseudo-governants no hi pensen pas ab això, en tenent ells que la caritat ben entesa comenza per si mateix, y apliquen lo refrá al peu de la lletra occint al país y protegint l'escambell de sos idilis, dels vents del Llevant qu'el fa trontollar tant que temen lo naufragi.

Catalunya, fermament convensuda de sa irresistible forsa, deguda a son treball, los menassa temps ha ab irada mirada, y ab sos punys closos y farrenys, senyala ses concupiscències y procura salvarse de la maror de l'abîm insòndable de la Fam. Ab sa fugida crida a ses regions germanes pera que no s'ofeguin, y eix clam fa trontollar tot l'organisme oficial de l'Espanya centralista. Si a despit d'això, volen que ns ofeguem ab sos propòsits, no ho conseguirán pas, car tots los bons patriotes veurán la martingala y llensarán lluny, ben lluny la pildora deurada que ns donavei los politicares de la malaurada Espanya.

Alsèu vostra veu ben forta, ben replena de protesta per sa grotesca conducta ab los

interessos agrícols y industrials del país; cap argument que tinga prou pes pera demandar a sos verdaders representants en les Corts espanyoles que segueixin essent com ara fidels entenedors de les penes trug, que m' fà prevure dies tristos, un y'ls interessos del poble y feu lo buit a p. vindre ben negre pels qui's diuen es-panyols, no solzament baix lo punt de vista econòmic, sinó més encara pels in-teressos catòlics que són de capital trāns-ber espagnol. Aborriusos.

RICART N. DELHOM.

Barcelona, 5-10-1906.

## Lo Catalanisme y "La Cruz"

Si tot fós de tan bon endevinar com la conducta de *La Cruz* tocant a catalanisme, desseguit tirarem per profetes, per què may li errém lo tret de mitj milímetre. Deyam diumenge que ab tot y'ls escarafalls que feya planyentse de la no constitució de la dreta nacionalista, quan arribaría'l cas de ferla, ella no hi fóra, y exacte! lo diumenge mateix, per no fernes esperar a agafar crèdit de previdents, publica una gazetilla, que dos dies abans ja havia rodada per los diaris de Barcelona, dient que'l «Círcol Regionalista de Sant Jordi» havia acordat organizar un núcli d'elements catòlics catalanistes, afecte a la Solidaritat, que comensi una campanya de propaganda «difundiendo enhiesto y con entereza el programa d'un regionalismo catòlico.» Aquesta gazetilla ocupa l'espai y es al lloc d'una altra en que's dongui rahó de qualsevol succés a la vía pública; agafa una tercera part de les ratlles destinades a insertar, en lo mateix número, los pronòstichs del temps. No cal dir que *La Cruz* no hi diu, en bé ni en mal, un mot pel seu compte.

Qu'és que potser «su opinión no cae de lleno» en aquest simpàtic projecte, que nosaltres aplaudim ab tot l'entusiasme, com queya en l'article del Dr. Sardà que comentavem en lo nostre darrer editorial, perquè'l círcol esmentat té una filiació de dissidencia de determinat partit?

No ho creyem; es més bé perquè, a pesar dels suposats desitjos que'l diario catòlico pregonà quan creu poguemos mortificar, la formació d'aquesta dreta que ns renya perquè no fan los nostres homes que li sembla que hi tenen dever, després de privarlo de tirarnos pedretes per aquest costat, acabaría d'anorrear altres comunions que ell estima més que la nostra y... acabaria de pèndrel'ls suscriptors si com a portaveu de la mateixa publicava un diari nacionalista catòlic, del patró del nostre estimat confrare manresà *El Pla de Bages*.

Més franquesa, homes, més franquesa!

De totes maneres, pera que *La Cruz* vegi que encara que ella no'n contesti, hi ha qui's preocupa dintre'l camp catòlic de sa sospitosa actitud, li recomaném la lectura de la següent carta que l'ha rebuda un nostre amic fà uns quants dies y que no podem resistir la temptació de publicar.

Que la llegeixi bé *La Cruz* aquesta carta y la fassi arribar fins ahont la inspiran o aconsellan.

## Ahont aném

Sr. En.....

Al vèurer la marxa ben poch falaguera de la cosa pública, les tendències que porten la gran majoria del poble espanyol y d'una manera especial a l'estudiar les idees que més priyan y que son com un fidel retrato de la conciència pública, un no pas menys de ferse aquesta senzilla pregunta *ahont aném*?

Jo me la he fet moltíssimes vegades, y encara que sempre he rebutjat la resposta que de sopte m'ha acudit al pensament, no obstant haig de confessar que no trobo

cap argument que tinga prou pes pera contradir-la, y en cambi me'n sobran molts pera confirmarla! Es una professió malescomara fideles entenedors de les penes trug, que m' fà prevure dies tristos, un y'ls interessos del poble y feu lo buit a p. vindre ben negre pels qui's diuen es-panyols, no solzament baix lo punt de vista econòmic, sinó més encara pels in-teressos catòlics que són de capital trāns-ber espagnol. Ahont aném? Que la societat evoluciona no hi s'ha cap dupte. Que lo que'n diuen Espanya avuy no és l'Espanya d'altres centurias és cosa ben evident. Que lo hem avansat en moltes coses, és certissim, y no's pot negar que en les mateixes entranyes de la societat hi ha, per dirlo així, una forsa que empeny, un element poderós que l'arrastra; y que poch a poch o de pressa, alegra o trista, de grat o per forsa, la societat va marxant per un camí y que necessariament ha d'arribar a un puesto.

Ahont aném? La societat avansa... progressa. No volèm fernes en aquestes circumstancies les ilusions que s'han fet algunes personnes que apesar de sos vastos coneixements, guiatxs per la seva bona fè, han fantasiat victories gloriose en lo terrén catòlic, si arriba'l moment de declararse la guerra religiosa. A l'abrigar aitals esperances donen be prou a conèixer que no alcansa pas tots los estrems de la qüestió de nostres dies ni comprehen tos l'alcans de l'estiu que vivi se sosté en lo camí... ni siquiera veuen l'estat de la conciència pública que és lo baròmetre més fi y ensembs infalible pera judicar acertadament de la marxa de la societat.

Ahont aném? Si's considera sense prevençions de cap mena lo moviment que porta avuy la que'n dièm societat espanyola, aném dretament a pendre inventari de les Iglesies, a considerar al clero y religiosos objectes en tot e iguals als demés ciutadans. Parlèm de teules avall, y sabèm be prou que la Providència divina te mil medis pera capgirar les coses humanes.

Sens dubte que a n'alguns semblará massa atrevida aquesta afirmació... qui creurà que és una consequència avansada d'un pessimisme personal, y que solzament considero les coses baix un punt de vista; altres se figuraran que eixes expressioms son filles de preocupacions particulars molt agenes de la realitat de les coses, y fins potser alguns passaran més endavant, y veurán en aquestes paraules una injuria al poble espanyol eminentment catòlic, y que segons fantasian alguns... por la fè de nuestros padres, derramaremos hasta la última gota de sangre y probaremos en el momento oportuno que todavía hay pechos valientes, pues el español sabe luchar y luchará siempre por la religión... etc. etc.

Sia com vulgi'l sentit ab que's pren guin les meves paraules, si ns endintèm en l'esperit que avuy informa la massa social, y sinò volèni desconeixer les llissons que ns está donant l'història patria de molts anys a n'aquesta part, no podem menys de confessar, encara que ns repugni sobremanera la amarga veritat que hem exteriorisat: aném a pendre inventari de les Iglesies y a tenir al ministre de Jesús crist com un ciutadà qualsevol.

Seguim pas a pas lo camí que fà un sigle segueix la Fransa revolucionària, y arribarem també al punt honl ha arribat Fransa. L'història dels dos últims sigles sou una prova massa eloquènt de lo que si afirmem y solzament a causes ben acci- dental, d'eu atribuirse que no hagi fet la revolució tants avensos com ha fet en les demés nacions de la rassa llatina.

L'afrancesament del caràcter castellà s'ha Anat operant per espai de dos sigles ab la vinguda del primer borbó, y'l mal de la nació vehina s'ha empeltat ab forsa energia en los elements directius de l'Estat espanyol, que diluintho en la massa social han ofegat les energies propies que altre

temp se exteriorisaven per la consecució del be social.

Ademés lo comportament que han guardat los elements catòlics desde'l període de la revolució setembreina, apesar de les repetides paraules del Vaticà y de moltíssims Prelats, són un precedent de tant pès que moralment parlant deixan caure la consequència més trista y que havèm ja formulat avans. Se diu que la massa del poble és catòlica, però en lo terner dels fets y en la pràctica, els catòlics deixan la causa de l'Església, y cada dia va perdent terreny en la vida pública y social.

Lo benemèrit propagandista catòlic y virtuós sacerdot Felip Sardà y Salvany ha alsat no poques vegades la seva autorisada vèu pera que les forces catòliques donguen senyals de vida en defensar los interessos de la religió... quin resultat ha donat? Se pot ben dir que ha caigut en un fossar. Avuy los catòlics sols no son capassos de lluitar en la pràctica y molt menys ab l'esperança d'obtenir resultats satisfactoris.

N'obstant una forsa viva hi ha en la societat, al menys en nostre Catalunya, que si's vol lo be de la religió y de la societat és precís utilitzarla y enfotirla pera poguer contrarrestar la revolució que'n amenaçsa, y la ruina que seguirà necessariament. Lo regionalisme y entre nosaltres catalanisme, ha d'ésser l'element social que ha d'afavorir, si vol coadiuvar al benestar social. Lo reprobarlo y desautorizarlo y ferli guerra encara que no més sia d'una manera indirecta com fan alguns, és restar forces a la causa salvadora de la societat, és minvar energies al moviment social que avuy porta la bandera de la salvació de la cosa pública, és en fi, deixar lo camp lliure y en possecció dels partits que portan la tea de la revolució social y religiosa.

J. V.

parla catalana una bona temporada.

Emprò.... com diuen los castellans, *por donde menos se piensa salta la liebre*, efectivament, la liebre va saltar per una banda que, may, ningú s'hauria pogut imaginar.

La dama jove, que, com havèm dit abans, era catalana, s'va negar a representar una comèdia catalana! Se'n donava de menys d'interpretar la protagonista de *La noya com un sol* y l'exemple dels grans actors, los germans Catalina, no va ser prou pera vencer les seves repugnancies.

A quantes reflexions no's presta aquesta actitud d'aquella dama jove y quantes conseqüencies ne podriem treurer, veritat? Que n'hi han, avuy dia, de dames joves com aquella, veritable encarnació dels que avuy dia encare's creuen rebaixats parlant la catalana llengua, estampant llurs pensaments ab la prosa d'en Muntaner o d'en Pere del Punyalet y burlantsen y fruint algun article o discurs ahont se fa glosa ab l'estúpida cansó del *dialecto!* Si; encare fructifica la llevor d'aquesta dama jove, si bé les plantes que'n surten són migrades y donen tristes y marcides flors de poch fragant aroma...

Al trobarse la Matilde Díez sense dama, no's va deturar y imitant als actors de la seva companyía aprenegué'l català, y ella, la gran actriu se va encarregar del paper de la Tuyetes, la filla del Magí Salvat. No cal dir que un èxit immensíssim va coronar los seus esforços verament titánics y *La noya com un sol* obtingué una ovació com poques vegades s'havia vist.

Muden los temps; avuy cap actriu se fa difficultosa de representar en català y tots sabèm la campanya que feu a Madrid la companyía del Romea, fa anys. Qui ho sab, si temps a vindrer, se veurà'l revers de la medalla. De moment, les obres catalanes se tradueixen y obtenen dins de Castella èxits sorollosos; aneu a saber que pot passar, que pot veurens, que pot esdevenir.

DOCTOR PALAUET.

## CONTRAST

Era l'any de gracia de 1860 y actuava en lo teatre del Circo, de Barcelona, la campanya de la célebre Matilde Díez, l'època del gran actor Julián Romea. Hi havia en aquella companyía veritables eminentíssimes; los dos Catalinas, en Joan y en Miquel, reputats com los mellors actors de aquella època; en Pardalla, un andalús graciós com gayres; en Monner, un català que era un dels primers *barbas* d'aquells anys y munió d'altres bons artistes que completavan lo quadro d'una *troupe* que comptava per èxits totes les representacions.

No cal dir que les obres eran representades en castellà y que a ben poca gent se li havia ocorregut que se'n poguessin fer en català y, únicament, uns quants espírits verament avensats, preursors gairebé inconscients del proper moviment intel·lectual de la nostra terra, especie d'*avis rara*, s'entretenien a estones conreuant la nostra dolsa llengua llemosina. Qualque espurneta, quina débil claror no donava temps d'enlluinar les pobres nines dels endormiscats catalans, anava deixant oir un apagat espetech que, tampoch, feria llurs aurelles, com llunyanas llampegades de quietoses nits d'un xardorós estiu que aclapara y xafa, anunciant per l'endemà més calor, més anorrement, més calma y solitud, més supinissima ignorancia.

Un d'aquests benemèrits catalans, que formava una de tantes malles d'aquella llarguissima cadena de poètica germanor y qual patriòtica tasca era únicament la de no interrompre l'interminable llista que anava trasmetent a través dels segles la sagrada tradició dels populars cantaires del Patria, Fides et Amor, avensant dins de la foscuria, a empentes y rodolòns y cultivant, regant lo casi percutit jardí de la poesia catalana, era en Francisco de Sales Vidal, l'egregi fundador del Teatre de la terra. Plè d'entusiasme y convenuts de que era aquell lo camí que calia emprendre, se presentà un dia a la porta d'un teatre ab un original a la mà. Era'l manuscri de *La noya com un sol*.

Com una estranyaesa, potser, li donà acullida la gran Matilde Díez, decidint que se'n donés representació. Emprò les dificultats eran, gairebé, insuperables; hi havian pochs catalans en la companyía. Los actrius ja ho eran; la dama jove era catalana y la filla del Monner, lo barba, era també catalana; d'actors no hi havia més que'l Monner y se'n necessitaven tres més perquè'l quart parlava en castellà, un sargent de caballeria que'l Dardalla va interpretar admirablement. No costà gayre de fer decidir als germans Catalina, que's prestaren de bon grat a fer exercicis de

anatematisa. Com si res. La pobre Mariagna per mostrar lo fàstich que li causa la conducta de l'usurer, crida al nebó d'aquest, aquell que li havia parlat d'amor, però com si res; l'oncle seu amenassa en no deixar ni un centí a la Mariagna, si aquesta's casava y'l nebó, naturalment, ja no la vol. La pobre xicot comprèn que tots són uns, tots uns crudels y vol marxar d'aquella casa. Los nebots hi venen tots bé, menys lo senyor Baptista que, frenètic, no sembla volgues donar per vensut. Un altre nebó del senyor Baptista, un xicot artista, axelabrat, però que no espera la mort de l'oncle com los demés, li prega que's quedí, que no se'n vagí y la noya accedeix. Aquesta escena, animada y bullenta encare pel trepijoch que acaba de susuir, dóna al artista, tot cor, tot vida, al jove rialler que no vol pendres les coses pel costat serio, doncs certa serietat la troba ridicula en la vida, pera apallissar la conducta de la *bona gent*.

En l'acte tres, la Mariagna no es ja la nilla mimada, sinó la cambrera, la criada. Així pensa triomfar lo senyor Baptista.

Sitiantla a fam y tot, aborrida de tothom; mes tanta malícia no pot durar y per si, los ulls de la Mariagna's troben ab los de l'artista, qui s'ha obert pas en sa carrera y promet casarse ab ella y li jura amor y fidelitat, que la Mariagna ab tot lo seu cor accepta agraïda y carinyosa. Ella vol, no obstant, demanar consentiment al seu padri, y l'artista, no més que pera complaußerla, ho fa. La família tota acut a oir la petició de la mà de la Mariagna. Lo senyor Baptista s'hi nega en resolt, però tot es en vā. L'artista ho demana per pura fòrmula, doncs de tots molos s'endú a la que ha de ser regna del seu amor.

Y així ho fa, no sense abans fuetejant ab frase dura, la conducta d'aquella gent, sense cor, d'aquella colla de garces, de aquella munió de corps, que no esperan sinó la mort de l'usurer pera ungular la fortuna d'aquell miserable trós de carn vestit d'home.

Aquí sembla que acaba l'obra, però no ho cregué així l'autor y l'allargá fins a quatre actes. Aquest, o siga'l quart, l'usurer està bastant postrat del mal de gota que'l rossega. Los nebots, veient acostarse l' hora de la seva mort, no's mouen del seu costat, barallantse y tot pera prodigar-li tota mena de cuidados. Naturalment són los últims! se diuen ells. Però aquell home, malalt hi tot, no'n vol de mimos, massa que veu que no's mou cap sentiment noble.

S'ensopega'l cap d'an de la mort de la pobre senyora de l'usurer y ab aquest motiu la Mariagna y'l ja seu espòs van a visitar al seu padri y oncle respectivament.

Los nebots remugan, fins lo Sr. Baptista creu que van a pidolar ara que oloran la seva mort. Més no ès així; la felis parella li va a parlar de la seva felicitat, de' fillet que tenen, de l'alegría de la seva llar y aquell home no se'n sap avindrer. ¡Son tant diferents dels altres nebots! Lo jove matrimoni'n mostra que no vol pas los diners del Sr. Baptista; l'aconselan que ho deixi tot als pobres o bé a les cases de caritat, lo que promou un gros intercal entre'l cunyat y nebots que s'in oposan ab energia. La parella no ha vingut pas per raons. Volen proporcionar la pau al pobre milionari que més que de mal de gota sofreix la febre de l'or, y se'n van, deixant en un mar de confusió el usurer que no arriba a capir la bondat d'aquells dos sers ditzosos. Les empren contra la familia tota yls llença de casa seva. L'avar se veu morir y conta la seva pena a un vell dependent, l'home honrat y treballador, fiel cumplidor del seu deber a qui l'avar ha explotat quan ha pogut. Li conta'l gréu que li dò no poguerse endur los diners a l'altra mon. En un moment de generositat, en un moment de llum que ilumina lo seu negre cor, obra la caixa y ensenyà al vell dependent lo seu immens tresor. Agafa diners y més diners y com si un remordiment li punxés la conciencia prega al Sr. Pepet que dongui tots aquells diners a la Mariagna, per ella, pel seu fill, per lo seu home. Lo Sr. Pepet carregat de bitllets se disposa a sortir, però, no, l'avar plora yls hi torna a demanar, y estirant los brassos com si li prengués un fill estimat, demana que li torni'l diners. ¡Son meus, son meus,—diu morintse,—dónquimels Sr. Pepet, son meus, son meus! y abrassantlos nerviós, besantlos y sanglotant en plor los torna a tancar mentres more abrassat a la caixa, apretant ses nervioses mans com si temés pèrdrela.

Tal es, explicada així a corre cuita, l'obra d'en Rusiñol. Lo senyor Lleal feu lo protagonista molt a conciencia y'l felicitèm, y cregui que ja'n teniem ganes. Tant la Sra. Fremont, com en Guitart, se lluiren també fòrça. Les demés parts

arrodoniren lo conjunt. Lo públich surti molt satisfet, doncs l'obra fou ben rebuda y al dir de molta gent los hi plagué de debò *La bona gent*.

Sembla, doncs, que s'haurá de representar més de dos cops.

B. M.

## Comentaris

*Heraldo de Tarragona*, en sa edició del dia 4 de novembre, publica una Crònica; allí diu crònica, doncs diemne Crònica també y per més senyes Teatral.

Segueix: En el Ateneo Tarragonense. Bueno, y al final firma Zerep, que nosaltres, com que som molt aficionats a això de les endevinalles y trenca closques, havem endevinat que Zerep, llegit a l'inrevés, diu Pérez. Això no vol dir pas res. Zerep o Perez es lo mateix, però si fós Perez nos agradaria més, tan mateix això de Pérez es molt més mono y més dols, trobem que imposa més energia y més serietat.

¡Perez! llegeginho diferents cops y veuran que teim rahó.

Ja haurán comprès que's tracta d'una revista de teatres y que'l tal Zerep fa de revistero.

Parla Zerep:

«No, no murió D. Juan Tenorio en la puerta de su casa á manos del Capitán de Centellas. El inclito D. Juan vivirá siempre en escena para gloria de nuestro teatro mientras quede una gota de sangre netamente española en las venas de los espectadores.»

¡Molt ben dit! Ja ho saben, doncs, lo dia que no hi hagi una gota netamente española no hi haurá Tenorio, y si no hi ha sanch ni enorio no hi haurá Espanya tampoch. Convén que viva D. Juan a tot cost, doncs sinó, la sanch de las venas de los espectadores no serà sana; serà sanch podrida, sanch d'horxata, sanch de ruch y gracies.

Mas sigamos, vive Dios. Això es nostre, lo del sigamos, s'entén, no lo que arropa copiam:

«Este milagro se debe, en opinión de todos los críticos á que el célebre aventurero sevillano en carna la indómita raza de los descendientes del Cid, resultando encarnarse en sus truhanerías un tipo caballero con el doble atractivo de hacerse amar por las mujeres y de ser envidiado por los hombres.»

¿Que me'n diuen d'aquest bossí?

Això de en carna y encarnarse y la indoma la y el tipo caballero, etz., etz., no saltres no ns atrevim pas a contradirho. Fixine ab lo comensament. «Este milagro se debe, en opinión de todos los críticos...»

Ves, pòsinse malament ab todos los críticos y sobre tot ab en Zerep, ja veurán qui na'n hi passa. No, no, ¡muy bien, muy bien, joven!

Ah! dispensi si de cas no hui es de joven. Nosaltres nos ho pensèm per lo que a continuació tenim lo gust de copiar:

En efecto; aquest en efecto val un Perú.

«En efecto; no hay ninguna niña candorosa que no se haya forjado para ideal de sus amores el tipo rebelde pero apasionado de D. Juan; ni seria fácil encontrar una joven que después de presenciar las heroicidades y proezas del Tenorio no se sienta dispuesta á correr todo género de aventuras por arriesgadas y peligrosas que sean.»

A to's caballs! Vostè porta males intencions, doncs encare que allí ahont diu fácil vostè volia dir difícil (que vol dir tot al revés) comprenèm que vostè en porta una de cap. Serà qüestió de qu'el vigilin. Vaja, no s'ho amagui, vostè es joven y festeja. Si tenim un nas!

Comprendi señor Zerep que si se'n entera'l seu sogre ¡bona nit, xicot!

Aquestes coses no's diuen home, se fan y llests. Per nostra part, no tingui cap cuidado; som reservats y no dirèm pas ni una paraula. Lo que observem, per lo que escriu, que vostè se sent més Tenorio que'l mateix D. Juan y això dèu ser efecte de les sanchs. ¡Ja'l planyèm!

Aguantínse fort:

«Y eso precisamente es lo que hace falla á España, tímida y decadente porque parecen haberse extinguido, los caracteres que llevaban á cabo con virilidad y energía las mas árduas y químéricas empresas.»

Si, gehr. Doncs casis y quan tingui noyes casaderes ja'n parlarém.

Ves quan aviat ha trobat manera de regenerar a Espanya aquest Zerep.

Vostè tira per estatista. No se'n dongui vergonya, no, prou que se li coneix ab l'habla. Llástima de xicot, perquè, com hem dit, dèu ser todavía joven; però ya llegarà, no passi quimera. Lo talent s'obra

tot sol lo pas. Parlant del *Megia* diu: «Su monumental caída que los picaditos llamarían de latiguillo, y que á nosotros nos recordó la de los caballeros templarios, fué muy celebrada.»

En quant als *caballeros templarios*

no

més li podèm dir que nosaltres no n'hem

vist cauer may cap, ni tampoch aixecar-se.

No hi eram *altavores*: ara vostè...

Al final diu parlant d'en Rojas que feya

de *D. Juan*:

«Durante tòda la obra fué objeto de se-

ñaladas inuestras de aprobación del audi-

tòrio que llegaron á su *colmo* cuando con

inimitable destreza y gallardía sacó del

convento de brazos a Doña Inés, como si

fuer una pluma.»

Lo *colmo* fóra que aquest *D. Juan* l'aix-

qués a vostè com una pluma perquè dèu

pesar molt, sinó pel seu volumen per la

seva sabiduría.

¡Ay Zerep, quin esribidor n'hi ha de

vostè!

Aquesta gent de l'*Heraldo* no sabèm

còm se les arreglen pera trobar periodis-

tes. Hi tenen la mà trencada, no hi ha

més. Primer, ab aquell *Canoner*; ara ab

aquest *fusellaire*... ¡Ditxosos ells!

Adios Zerep, mas no te olvides,

de que hay un Dios justiciero.

Y que si *D. Juan* no va morir a les por-

tes de la casa del Capità Centellas, segons

demostra en Bartrina en lo seu *Nueve*

*Tenorio*, ha mort enguany a les teves

mans d'una indigestió crítica teatral, lo que

no deixa de ser una mort ben trista per un

home de tanta empeta: així, donchs,

cuando Dios le llame á juicio

tú responderás por él.

ORGANISATS PER LA LLIGA REGIONALISTA  
(DELEGACIÓ DE LA BARCELONETA)

ORGANISATS PER LA LLIGA REGIONALISTA  
(DELEGACIÓ DE LA BARCELONETA)

ORGANISATS PER LA LLIGA REGIONALISTA  
(DELEGACIÓ DE LA BARCELONETA)

ORGANISATS PER LA LLIGA REGIONALISTA  
(DELEGACIÓ DE LA BARCELONETA)

ORGANISATS PER LA LLIGA REGIONALISTA  
(DELEGACIÓ DE LA BARCELONETA)

ORGANISATS PER LA LLIGA REGIONALISTA  
(DELEGACIÓ DE LA BARCELONETA)

ORGANISATS PER LA LLIGA REGIONALISTA  
(DELEGACIÓ DE LA BARCELONETA)

ORGANISATS PER LA LLIGA REGIONALISTA  
(DELEGACIÓ DE LA BARCELONETA)

ORGANISATS PER LA LLIGA REGIONALISTA  
(DELEGACIÓ DE LA BARCELONETA)

ORGANISATS PER LA LLIGA REGIONALISTA  
(DELEGACIÓ DE LA BARCELONETA)

ORGANISATS PER LA LLIGA REGIONALISTA  
(DELEGACIÓ DE LA BARCELONETA)

ORGANISATS PER LA LLIGA REGIONALISTA  
(DELEGACIÓ DE LA BARCELONETA)

ORGANISATS PER LA LLIGA REGIONALISTA  
(DELEGACIÓ DE LA BARCELONETA)

ORGANISATS PER LA LLIGA REGIONALISTA  
(DELEGACIÓ DE LA BARCELONETA)

ORGANISATS PER LA LLIGA REGIONALISTA  
(DELEGACIÓ DE LA BARCELONETA)

ORGANISATS PER LA LLIGA REGIONALISTA  
(DELEGACIÓ DE LA BARCELONETA)

ORGANISATS PER LA LLIGA REGIONALISTA  
(DELEGACIÓ DE LA BARCELONETA)

ORGANISATS PER LA LLIGA REGIONALISTA  
(DELEGACIÓ DE LA BARCELONETA)

ORGANISATS PER LA LLIGA REGIONALISTA  
(DELEGACIÓ DE LA BARCELONETA)

ORGANISATS PER LA LLIGA REGIONALISTA  
(DELEGACIÓ DE LA BARCELONETA)

ORGANISATS PER LA LLIGA REGIONALISTA  
(DELEGACIÓ DE LA BARCELONETA)

ORGANISATS PER LA LLIGA REGIONALISTA  
(DELEGACIÓ DE LA BARCELONETA)

ORGANISATS PER LA LLIGA REGIONALISTA  
(DELEGACIÓ DE LA BARCELONETA)

ORGANISATS PER LA LLIGA REGIONALISTA  
(DELEGACIÓ DE LA BARCELONETA)

ORGANISATS PER LA LLIGA REGIONALISTA  
(DELEGACIÓ DE LA BARCELONETA)

ORGANISATS PER LA LLIGA REGIONALISTA  
(DELEGACIÓ DE LA BARCELONETA)

ORGANISATS PER LA LLIGA REGIONALISTA  
(DELEGACIÓ DE LA BARCELONETA)

ORGANISATS PER LA LLIGA REGIONALISTA  
(DELEGACIÓ DE LA BARCELONETA)

ORGANISATS PER LA LLIGA REGIONALISTA  
(DELEGACIÓ DE LA BARCELONETA)

ORGANISATS PER LA LLIGA REGIONALISTA  
(DELEGACIÓ DE LA BARCELONETA)

ORGANISATS PER LA LLIGA REGIONALISTA  
(DELEGACIÓ DE LA BARCELONETA)

ORGANISATS PER LA LLIGA REGIONALISTA  
(DELEGACIÓ DE LA BARCELONETA)

ORGANISATS PER LA LLIGA REGIONALISTA  
(DELEGACIÓ DE LA BARCELONETA)

ORGANISATS PER LA LLIGA REGIONALISTA  
(DELEGACIÓ DE LA BARCELONETA)

ORGANISATS PER LA LLIGA REGIONALISTA  
(DELEGACIÓ DE LA BARCELONETA)

ORGANISATS PER LA LLIGA REGIONALISTA  
(DELEGACIÓ DE LA BARCELONETA)

ORGANISATS PER LA LLIGA REGIONALISTA  
(DELEGACIÓ DE LA BARCELONETA)

ORGANISATS PER LA LLIGA REGIONALISTA  
(DELEGACIÓ DE LA BARCELONETA)

ORGANISATS PER LA LLIGA REGIONALISTA  
(DELEGACIÓ DE LA BARCELONETA)

ORGANISATS PER LA LLIGA REGIONALISTA  
(DELEGACIÓ DE LA BARCELONETA)

ORGANISATS PER LA LLIGA REGIONALISTA  
(DELEGACIÓ DE LA BARCELONETA)

ORGANISATS PER LA LLIGA REGIONALISTA  
(DELEGACIÓ DE LA BARCELONETA)

ORGANISATS PER LA LLIGA REGIONALISTA  
(DELEGACIÓ DE LA BARCELONETA)

ORGANISATS PER LA LLIGA REGIONALISTA  
(DELEGACIÓ DE LA BARCELONETA)

ORGANISATS PER LA LLIGA REGIONALISTA  
(DELEGACIÓ DE LA BARCELONETA)

ORGANISATS PER LA LLIGA REGIONALISTA  
(DELEGACIÓ DE LA BARCELONETA)

ORGANISATS PER LA LLIGA REGIONALISTA  
(DELEGACIÓ DE LA BARCELONETA)

ORGANISATS PER LA LLIGA REGIONALISTA  
(DELEGACIÓ DE LA BARCELONETA)

ORGANISATS PER LA LLIGA REGIONALISTA  
(DELEGACIÓ DE LA BARCELONETA)

ORGANISATS PER LA LLIGA REGIONALISTA  
(DELEGACIÓ DE LA BARCELONETA)

ORGANISATS PER LA LLIGA REGIONALISTA  
(DELEGACIÓ DE LA BARCELONETA)

ORGANISATS PER LA LLIGA REGIONALISTA  
(DELEGACIÓ DE LA BARCELONETA)

ORGANISATS PER LA LLIGA REGIONALISTA  
(DELEGACIÓ DE LA BARCELONETA)

ORGANISATS PER LA LLIGA REGIONALISTA  
(DELEGACIÓ DE LA BARCELONETA)

ORGANISATS PER LA LLIGA REGIONALISTA  
(DELEGACIÓ DE LA BARCELONETA)

ORGANISATS PER LA LLIGA REGIONALISTA  
(DELEGACIÓ DE LA BARCELONETA)

ORGANISATS PER LA LLIGA REGIONALISTA  
(DELEGACIÓ DE LA BARCELONETA)

ORGANISATS PER LA LLIGA REGIONALISTA  
(DELEGACIÓ DE LA BARCELONETA)

ORGANISATS PER LA LLIGA REGIONALISTA  
(DELEGACIÓ DE LA BARCELONETA)

ORGANISATS PER LA LLIGA REGIONALISTA  
(DELEGACIÓ DE LA BARCELONETA)

ORGANISATS PER LA LLIGA REGIONALISTA  
(DELEGACIÓ DE LA BARCELONETA)

ORGANISATS PER LA LLIGA REGIONALISTA  
(DELEGACIÓ DE LA BARCELONETA)

ORGANISATS PER LA LLIGA REGIONALISTA  
(DELEGACIÓ DE LA BARCELONETA)

ORGANISATS PER LA LLIGA REGIONALISTA  
(DELEGACIÓ DE LA BARCELONETA)

ORGANISATS PER LA LLIGA REGIONALISTA  
(DELEGACIÓ DE LA BARCELONETA)

ORGANISATS PER LA LLIGA REGIONALISTA  
(DELEGACIÓ DE LA BARCELONETA)

ORGANISATS PER LA LLIGA REGIONALISTA  
(DELEGACIÓ DE LA BARCELONETA)

ORGANISATS PER LA LLIGA REGIONALISTA  
(DELEGACIÓ DE LA BARCELONETA)

ORGANISATS PER LA LLIGA REGIONALISTA  
(DELEGACIÓ DE LA BARCELONETA)

ORGANISATS PER LA LLIGA REGIONALISTA  
(DELEGACIÓ DE LA BARCELONETA)

ORGANISATS PER LA LLIGA REGIONALISTA  
(DELEGACIÓ DE LA BARCELONETA)

ORGANISATS PER LA LLIGA REGIONALISTA  
(DELEGACIÓ DE LA BARCELONETA)

ORGANISATS PER LA LLIGA REGIONALISTA  
(DELEGACIÓ DE LA BARCELONETA)

ORGANISATS PER LA LLIGA REGIONALISTA  
(DELEGACIÓ DE LA BARCELONETA)

ORGANISATS PER LA LLIGA REGIONALISTA  
(DELEGACIÓ DE LA BARCELONETA)

ORGANISATS PER LA LLIGA REGIONALISTA  
(DELEGACIÓ DE LA BARCELONETA)

ORGANISATS PER LA LLIGA REGIONALISTA  
(DELEGACIÓ DE LA BARCELONETA)

ORGANISATS PER LA LLIGA REGIONALISTA  
(DELEGACIÓ DE LA BARCELONETA)

ORGANISATS PER LA LLIGA REGIONALISTA  
(DELEGACIÓ DE LA BARCELONETA)

ORGANISATS PER LA LLIGA REGIONALISTA  
(DELEGACIÓ DE LA BARCELONETA)

ORGANISATS PER LA LLIGA REGIONALISTA  
(DELEGACIÓ DE LA BARCELONETA)

ORGANISATS PER LA LLIGA REGIONALISTA  
(DELEGACIÓ DE LA BARCELONETA)

ORGANISATS PER LA LLIGA REGIONALISTA  
(DELEGACIÓ DE LA BARCELONETA)

ORGANISATS PER LA LLIGA REGIONALISTA  
(DELEGACIÓ DE LA BARCELONETA)

ORGANISATS PER LA LLIGA REGIONALISTA  
(DELEGACIÓ DE LA BARCELONETA)

ORGANISATS PER LA LLIGA REGIONALISTA  
(DELEGACIÓ DE LA BARCELONETA)

ORGANISATS PER LA LLIGA REGIONALISTA  
(DELEGACIÓ DE LA BARCELONETA)

ORGANISATS PER LA LLIGA REGIONALISTA  
(DELEGACIÓ DE LA BARCELONETA)

ORGANISATS PER LA LLIGA REGIONALISTA  
(DELEGACIÓ DE LA BARCELONETA)

ORGANISATS PER LA LLIGA REGIONALISTA  
(DELEGACIÓ DE LA BARCELONETA)

ORGANISATS PER LA LLIGA REGIONALISTA  
(DELEGACIÓ DE LA BARCELONETA)

ORGANISATS PER LA LLIGA REGIONALISTA  
(DELEGACIÓ DE LA BARCELONETA)

ORGANISATS PER LA LLIGA REGIONALISTA  
(DELEGACIÓ DE LA BARCELONETA)

ORGANISATS PER LA LLIGA REGIONALISTA  
(DELEGACIÓ DE LA BARCELONETA)

ORGANISATS PER LA LLIGA REGIONALISTA  
(DELEGACIÓ DE LA BARCELONETA)

ORGANISATS PER LA LLIGA REGIONALISTA  
(DELEGACIÓ DE LA BARCELONETA)

ORGANISATS PER LA LLIGA REGIONALISTA  
(DELEGACIÓ DE LA BARCELONETA)

ORGANISATS PER LA LLIGA REGIONALISTA  
(DELEGACIÓ DE LA BARCELONETA)

&lt;p

